

METAL HARD

HEAVY ΔPX. 450

No 87 4/92

MET

AL

THE
INTERNATIONAL
HARD ROCK &
HEAVY METAL
MAGAZINE

GARY MOORE The Blues Is Alright

GARY MOORE

IRON MAIDEN
New World
Record

STUDIO REPORT:
Def Leppard
Queensryche
Mötley Crüe

OZZY OSBOURNE
IAN GILLAN (live)
PANTERA
MORBID ANGEL
PEARL JAM
super posters
Voivod, Soundgarden

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ '91
METALLICA
Band Of The Year
NIRVANA
Best New Band

Risk, Sepultura, Exhorder, Soundgarden, C.O.C.

BLUES POWER

Ακόμα Gary Moore πραγματικά "έχει ακόμα τα blues" (Σ.τ.Μ: όπου blues σημαίνει μελαγχολία και θλίψη), να είστε σίγουροι ότι αυτό ισχύει μόνο στο μουσικό τομέα. Η έστω, έχει καθαρά μεταφορική σημασία. Γιατί, λίγο πριν την κυκλοφορία της καινούριας του δουλειάς που έχει τον τίτλο "After Hours" (Virgin) και η οποία είναι ένας ακόμα φόρος τιμής σε όλα αυτά που τον ενέπνευσαν όταν ήταν νέος, ο μεγάλος Ιρλανδός κιθαρίστας μπορεί ακόμα να απολαμβάνει την πρωτοφανή επιτυχία του "Still Got The Blues" άλμπουμ του, που κυκλοφόρησε το 1990. Ένα LP που πούλησε πάνω από τρία εκατομμύρια αντίτυπα σ'όλο τον κόσμο και που έγινε πλατινένιο σε χώρες όπως η Γερμανία, η Σουηδία, η Ολλανδία, η Ιαπωνία και η Αυστραλία, για να μην αναφέρουμε τις τόσο σεβαστές χρυσές διακρίσεις που κέρδισε στην Αμερική και στη Βρετανία, όπου το ομώνυμο κομμάτι έγινε για τα καλά hit - single. Ο τίτλος "Still Got The Blues" όμως, σε καμία περίπτωση δε βρίσκεται εκεί για να δηλώσει αυταρέσκεια, μια και ο Gary Moore είναι ο πιο νέος παλαιμάχος των blues στον κόσμο. Ένα πολλά υποσχόμενο ταλέντο στα τέλη των '60s, ένας guitar - hero που έπαιξε με πολλά συγκροτήματα στα '70s κι ένας επιτυχημένος solo - καλλιτέχνης στα '80s, ο Moore μπήκε στη δεκαετία του '90 κάνοντας μια στροφή 360° για να αγκαλιάσει πάλι τη μουσική του πατρίδα και να πλημμυρίσει με τις νότες της, τις καρδιές εκατομμυρίων ανθρώπων. Από το jazz rock μέχρι το heavy metal, ο ασυγκράτητος δημιουργικά Ιρλανδός συνδύασε τα πάντα με τον καλύτερο τρόπο. Αλλά κουρασμένος από την κούρσα ταχύτητας του ενός riff πιο λεπτό και αποφασισμένος να πηγαίνει από πάνω του τα βαριά βάρη της προκατάληψης, έκανε έναν περσικό βήμα μπροστά επι-

"Αρχίσα να καταλαβαίνω τη σημασία του να βάζεις λιγότερες νότες σ'ένα σόλο, να γίνεσαι λίγο πιο ήπιος, ώστε μετά να χρησιμοποιείς τις εξάρσεις για να πετύχεις μια πιο αληθινή συναισθηματική φόρτιση."

χειρώντας ένα ανανεωτικό βήμα πίσω, και αποδεικνύοντας με το επιδοκιμασμένο και από τους κριτικούς "Still Got The Blues", ότι η επαφή του σαν λευκός μουσικός με τις ρίζες του rock, ποτέ δε χάθηκε. Το "After Hours" είναι το επόμενο κομμάτι από το παζλ του "επαναπατριsmού" του Gary Moore, αλλά αν πιστεύετε ότι απλά θα είναι μία απ' τα ίδια, δηλαδή τίποτα περισσότερο από μια παράλληλη μετατόπιση αντί για μια προο-

δευτική εκτόξευση, καλύτερα να το ξανασκεφτείτε. Όπως και ο προκάτοχός του, είναι πλημμυρισμένο με τη γυμνή τιμιότητα των blues και φτιαγμένο από την έμπνευση που δίνει ο αυθορμητισμός, μια πραγματικά σύγχρονη γιορταστική αναφορά σε μια πλούσια κληρονομιά. Αυτή τη φορά όμως υπάρχει μια ζεστή, γεμάτη ηχοχρώματα, ατμόσφαιρα που οφείλεται στα τόσο ξεχωριστά -για το ύφος τους- πνευστά των Memphis Horns, που μας

ανάγουν κατ'ευθείαν στην εποχή της stax (Σ.τ.Μ. μεγάλη κλασική δισκογραφική εταιρία των '60s), καθώς και μια έντονη αίσθηση αυτοπεποίθησης που έχει να κάνει φυσικά με τη συνεργασία του Moore με τις θρυλικές μορφές του blues, τον Albert King και τον Albert Collins. "Το να παίζω με τους δύο Alberts, ήταν για μένα πολύ "επιμορφωτική εμπειρία", εξηγεί ο Gary. "Έμαθα τόσα πολλά πράγματα για το παίξιμο της blues κιθάρας που δεν έβλεπα την ώρα να γυρίσω στο studio και να ξεκινήσω αυτό το νέο άλμπουμ. Πιο πριν, είχα αρχίσει να χάνω το ενδιαφέρον μου για το υλικό που έπρεπε να ηχογραφήσω, για την προσπάθεια να διατηρήσω ένα image προσαρμοσμένο στην εικόνα με την οποία υποτίθεται ότι το κοινό με είχε ταυτίσει και όλες αυτές τις ανοησίες. Ξαφνικά όμως ανακάλυψα ότι ξαναπαίρνοντας την "παλέττα της ζωγραφικής" και αρχίζοντας να "ζωγραφίζω" απ' την αρχή, επανακτούσα τον ενθουσιασμό μου για τη σύνθεση και το παίξιμο. Και φυσικά, το να κάνω παρέα με δύο απ' τους

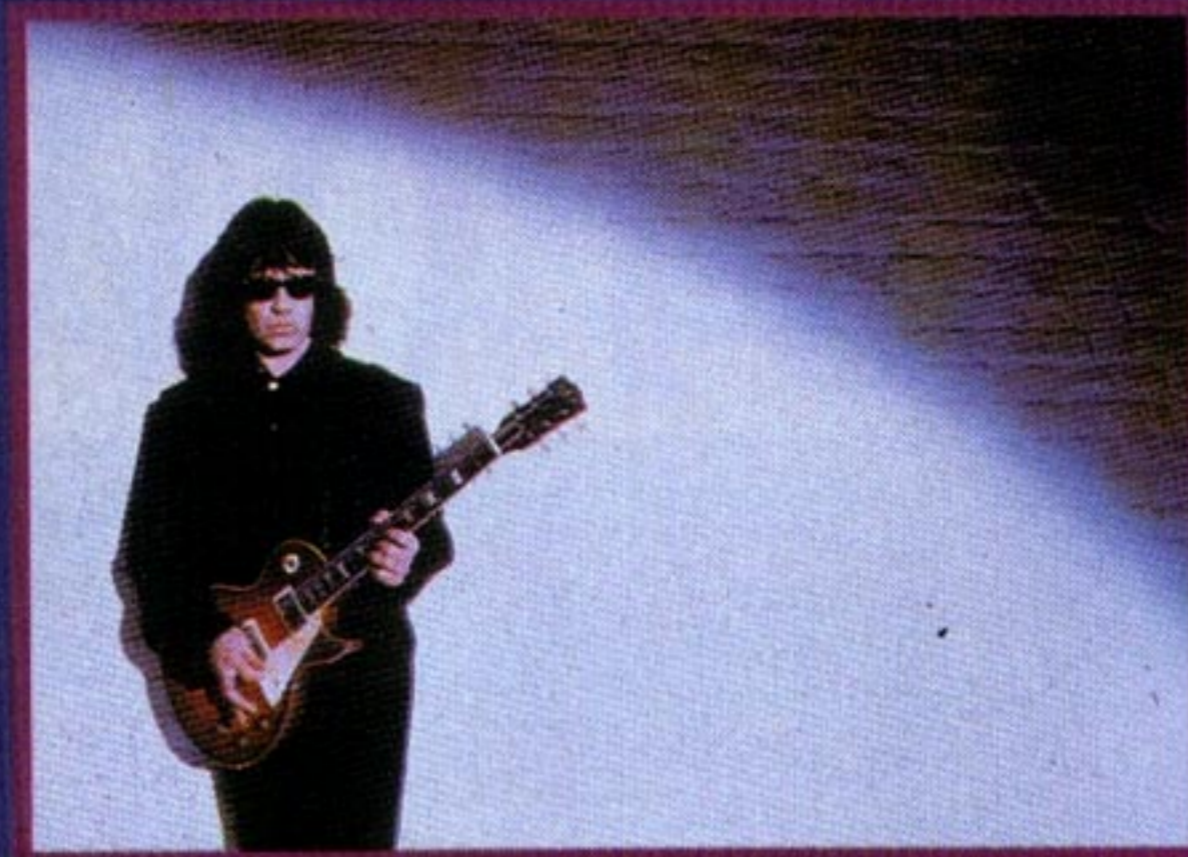
ήρωές μου, μπορώ να πω ότι κάθε άλλο παρά κακό μου έκανε!" Οι fans του Gary Moore σίγουρα θα χαρούν να μάθουν ότι ο Albert Collins επιστρέφει στο δίσκο αυτό για να "κοντραριστεί" μαζί με τον Gary στο "The Blues Is Alright" του Little Milton, ενώ ένας άλλος από τους μεγάλους του blues, ο BB King, παίζει μαζί με τον Gary στο "Since I Met You Baby" μια καταπληκτική ανταλλαγή μουσικών απόψεων, που ξεχνύνεται υπερνικώντας όλα τα εμπόδια της ηλικίας, του χρώματος και της εθνικότητας, το καλύτερο ίσως παράδειγμα της, χωρίς διακρίσεις, έλξης που ασκεί το blues.

Υπάρχουν επίσης μια εμπνευσμένη διασκευή του "I Get Evil" του Albert King, η αιχμηρή rhythm 'n' blues φλογισμένη σφαίρα των

bluesbreakers που έχει τον τίτλο "Key To Love" και το νωχελικό νυχτερινό ψυθίρισμα του Duster Bennett, "Jumpin' At Shadows" που το έχει παίξει και ο Peter Green, το παντοτεινό είδωλο του Moore. Το υπόλοιπο υλικό είναι απολύτως καινούριο, γεμάτο από ευαίσθητες αλλά και δυναμικές ηχητικές αποχρώσεις, ευλογημένες με μια καθησυχαστική οικειότητα και στολισμένες με τον αλάνθαστο ήχο της Les Paul - ένα πραγματικό ρεσιτάλ κιθαριστικής ικανότητας. Οντως, ακουγοντας τον Gary να παίζει, η κιθάρα του σου δίνει την αίσθηση ότι αφού ανυψωθεί και ταλαντευτεί για λίγο στον ουρανό, ορμά ασυγκράτητη σαν αρπακτικό προς τα κάτω ενώ ταυτόχρονα καιγεται από ένα συναίσθημα τόσο ισχυρό που μπορείς σχεδόν να αγγίξεις τη φλόγα!

Ηχογραφημένο στο Παρίσι και σε διάφορα μέρη στην Αμερική, το "After Hours" έχει για άλλη μια φορά, την υπογραφή της παραγωγής από τον ίδιο τον Gary με τη συνεργασία του Ian Taylor, και κρατάει όλα εκείνα τα στοιχεία της ποιότητας που έκαναν το "Still Got The Blues", να μοιάζει με μια πνοή καθαρού αέρα σε ένα πνιγηρό και τελικά ψεύτικο rock περιβάλλον. Αν το καλοξετάσεις, αυτή είναι μια τελείως φυσική εξέλιξη για έναν καλλιτέχνη που έχει ηχογραφήσει 20 σχεδόν άλμπουμ.

"Αυτό το LP δεν είναι τόσο ένα rock άλμπουμ με blues αποχρώσεις, όσο ένα blues άλμπουμ με rock αποχρώσεις", λέει ο Gary. "Επίσης του έδωσα μια πιο γεμάτη, πιο ζωντανή χροιά, χρησιμοποιώντας τους Memphis Horns. Υπάρχει πιο πολύς από τον ήχο των '60s σ' αυτόν το δίσκο, κάτι ανάμεσα στον Albert King και στον Otis Redding, και αυτό νομίζω είναι που τον κάνει να αποτελεί στα σίγουρα ένα βήμα μπροστά, σε σχέση με τον προηγούμενο. Πραγματικά, η επιτυχία του προηγούμενου άλμπουμ ήταν μια μικρή έκπληξη για μένα, αλλά άσχετα απ' αυτό είχα ήδη από πολύ πριν αποφασίσει να ακολουθήσω αυτό το μονοπάτι. Ηθελα την ελευθερία να μπορώ να παίζω αυτό που θέλω και αφού έκανα το "Still Got The Blues", ένιωσα τόσο ανανεωμένος απ' το όλο αποτέλεσμα που ήταν σαν να

"Ο BB King απλά ήρθε και στρωθήκαμε κατευθείαν στη δουλειά. Τελειώσαμε το κομμάτι πραγματικά γρήγορα και ακουγόταν θαυμάσιο, πολύ φυσικό".

ανακάλυπτα μια νέα δύναμη για ζωή. Αυτό είναι το είδος της μουσικής που θέλω να παίζω συνέχεια από δω και μπρος. Και σίγουρα δεν θα οπισθοχωρήσω γυρνώντας σ' αυτά που έπαιζα στο παρελθόν."

Ο Gary Moore, τρελά ρομαντικός και αχαλίνωτα φανατικός του blues, δεν χρειάζεται πραγματικά να κάνει κάτι τέτοιο...

The Blues Is Alright

Ας δούμε όμως τώρα πιο αναλυτικά, ποιές είναι οι απόψεις του ίδιου του βιρτουόζου κιθαρίστα, για την καινούρια του δουλειά, με βάση την πλέον πρόσφατη συνέντευξή του, η οποία δημοσιεύεται κατ' αποκλειστικότητα στο ελληνικό Metal Hammer.

- Λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι το προηγούμενο άλμπουμ σου, το "Still Got The Blues", έγινε πλατινένια επιτυχία σε πολλές χώρες ανά τον κόσμο, ασκήθηκε πίεση πάνω σου για να συνεχίσεις με έναν ακόμη blues δίσκο:

Gary Moore: "Στ' αλήθεια όχι. Ήταν αυτό το είδος του υλικού που ήθελα να κάνω έτσι κι αλλιώς. Ηθελα να έχω την ελευθερία να μπορώ να παίζω ακριβώς αυτό που εγώ ήθελα, και αφού έκανα το προηγούμενο LP, ένιωσα τόσο ανανεωμένος απ' το όλο αποτέλεσμα, που ήταν σαν να ανακάλυπτα μια νέα δύναμη για τη ζωή. Αυτό είναι το είδος της μουσικής που θέλω να παίζω συνέχεια από δω και μπρος. Και σίγουρα δεν θα οπισθοχωρήσω

γυρνώντας σ' αυτά που έπαιζα στο παρελθόν".

Οι συνέχειες στη δισκογραφία φημίζονται ότι δεν αντεχουν τη σύγκριση με τα αρχικά LPs. Ετσι, αν το "After Hours", είναι η συνέχεια του "Still Got The Blues", αποτελεί πραγματικά ένα βήμα μπροστά, και πώς το δικαιολογείς;

G.M.: "Ω ναι. Αρχικά είναι λιγότερο ένας rock δίσκος με blues αποχρώσεις και περισσότερο ένας blues δίσκος με rock αποχρώσεις. Εκτός αυτού, στο συγκεκριμένο άλμπουμ έχω δώσει μια περισσότερο γεμάτη και ζωντανή χροιά, κυρίως χρησιμοποιώντας σε μερικά κομμάτια τον Stax - ήχο των Memphis Horns. Υπάρχει ακόμα περισσότερος από τον ήχο των '60s σ' αυτό το LP, το είδος του ήχου που είναι κάτι ανάμεσα στον Albert King και στον Otis Redding, και νομίζω ότι αυτό είναι που κάνει να διαφέρει απ' το προηγούμενο".

- Ο Albert King δεν παίζει στο δίσκο αυτή τη φορά, αντίθετα με τον Albert Collins που είναι πάλι εδώ, και ακόμα έχεις και τον θρυλικό B.B King σ' ένα τραγούδι. Πώς έγινε αυτό;

G.M.: "Λοιπόν, ο Albert Collins εμφανιζόταν σαν επίτιμος προσκεκλημένος στην τελευταία μου περιοδεία και τα πήγαμε περίφημα. Ετσι όταν ηχογραφήσα ένα μέρος του νέου άλμπουμ στο Κονέκτικατ, ήρθε μια μέρα στο studio και καταλήξαμε να κάνουμε το "The Blues Is Alright" ένα

παλιό τραγουδάκι του Little Milton! Όσον αφορά τον B.B τώρα, είναι κάποιος που ανέκαθεν θαύμαζα, οπότε άρπαξα την ευκαιρία που μου δόθηκε να συνεργαστώ μαζί του. Βέβαια, πήρε λίγο χρόνο για να καταφέρουμε να συναντηθούμε, αλλά όταν τελικά έγινε, κάναμε ένα φωνητικό ντουέτο στο "Since I Met You Baby" και βγήκε πολύ καλά. Ο B.B απλά ήρθε και στρώθηκε κατευθείαν στη δουλειά. Το τελειώσαμε πραγματικά γρήγορα και ακουγόταν θαυμάσιο, πολύ φυσικό".

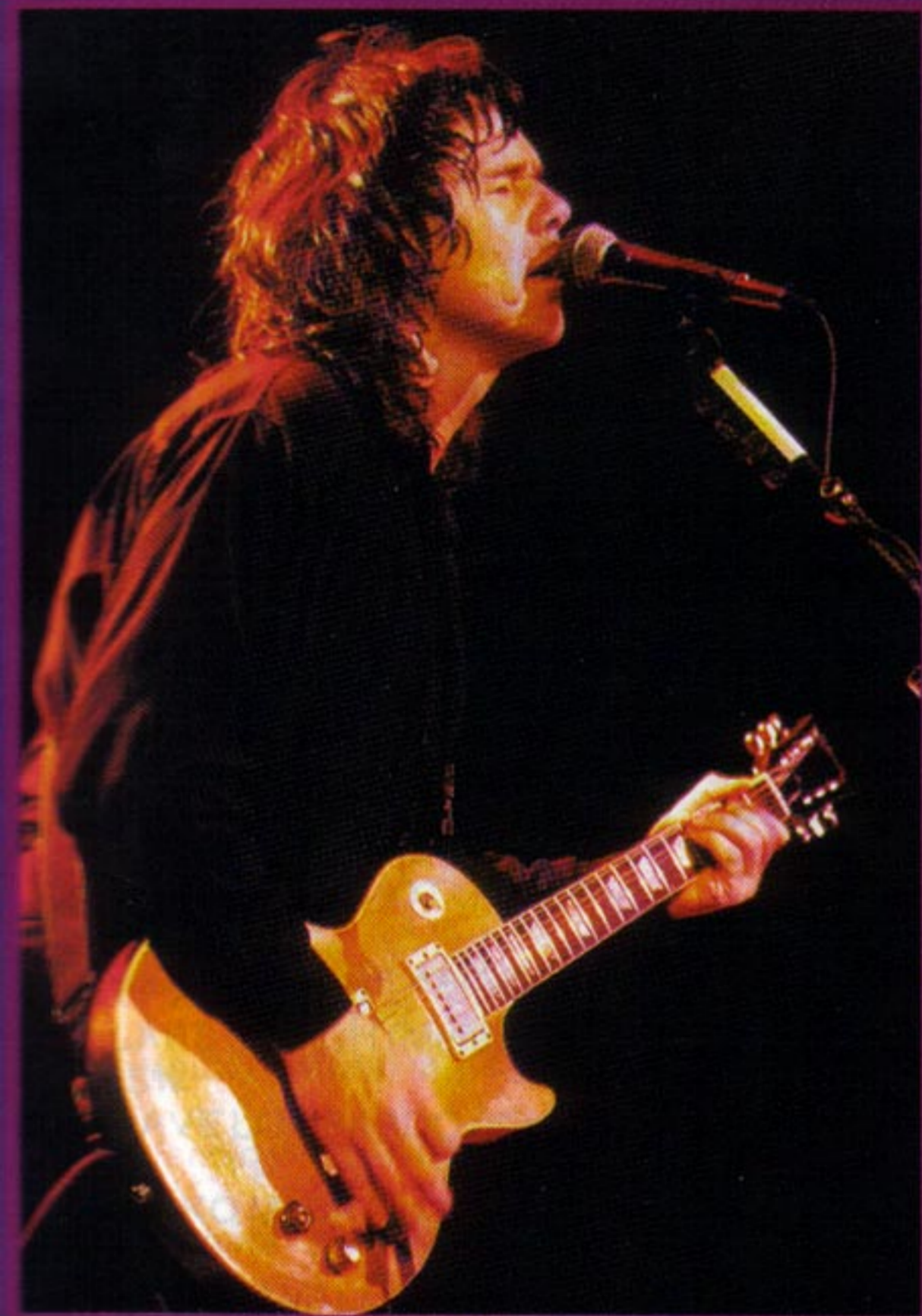
- Ποιό είναι το ποσοστό του καινούριου, δικού σου υλικού που υπάρχει στο "After Hours", σε σχέση με τις διασκευές;

G.M.: "Υπάρχουν πολύ περισσότερα δικά μου κομμάτια αυτή τη φορά. Εκτός απ' το "The Blues Is Alright", οι μόνες διασκευές που έχω κάνει είναι το "Jumpin' At Shadows" του Duster Bennett, το "Key To Love" του John Mayall και των Bluesbreakers και το "Don't You Lie To Me (I Get Evil)", μια σύνθεση των Hudson Whittaker, που αργότερα ηχογραφήθηκε από τον Albert King και τον Chuck Berry".

- Παρά την προσκόλλησή σου στην παραδοσιακή blues φόρμα, το "After Hours" αναγνωρίζεται εύκολα σαν ένα Gary Moore άλμπουμ, αφού έχει ένα - δύο κομμάτια που δημιουργούν μια ατμόσφαιρα που φέρνει άμεσα στη μνήμη το "Parisienne Walkways". Είναι απλή σύμπτωση;

G.M.: "Ναι, πραγματικά είναι. Έχω την τάση να χρησιμοποιώ μια συγκεκριμένη σειρά ακόρντων αρκετά συχνά και υποθέτω ότι αυτό είναι που ο περισσότερος κόσμος θυμάται από το "Parisienne Walkways". Δε συμβαίνει από πρόθεση και δε συμβαίνει πάντα. Το "Separate Ways" για παράδειγμα δεν έχει καμία σχέση με το "Parisienne Walkways". Είναι πιο πολύ μια μπαλάντα, απ' αυτές με τα πνευστά και τα ιδιόμορφα backing vocals. Αλλά κομμάτια όπως το "Nothing's The Same" οντως έχει αυτό το "Parisienne Walkways" αίσθημα και αυτό είναι λογικό, γιατί έγραψα το τραγούδι στο Παρίσι και όταν βρισκεσαι σ' αυτήν την πόλη δεν μπορείς παρά να κουκουλωθείς κυριολεκτικά μ' αυτή την διάθεση!"

OVATION GTX

GTX-AR33TR

ΟΙ ΝΕΕΣ ΚΙΘΑΡΕΣ
GTX-AR33 TR ΤΗΣ OVATION
ΕΙΝΑΙ ΦΤΙΑΓΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΞΥΛΩΝ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

ΤΟ ΜΠΡΑΤΣΟ ΕΙΝΑΙ
ΦΤΙΑΓΜΕΝΟ ΑΠΟ ΕΝΑ
ΚΟΜΜΑΤΙ *CANADIAN ROCK*
MAPLE.

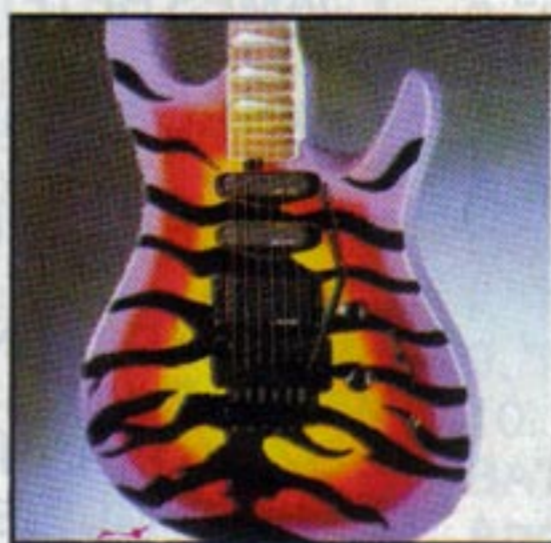
ΤΟ ΣΩΜΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΣΙΦ
INDONESIAN BASSWOOD.
ΝΕΟ ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΟ LICENCED
FLOYD ROSE DOUBLE LOCK
TREMOLO.

JUMBO ΤΑΣΤΑ, ΔΥΟ ΜΟΝΟΙ
ΧΚ-110 ΚΑΙ ΕΝΑΣ
ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ
ΔΙΠΛΟΣ ΧΚ-120.
ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ
ΓΡΑΦΙΚΑ!

ΜΟΝΑΔΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ
ΣΕ ΑΣΥΓΚΡΙΤΕΣ
ΤΙΜΕΣ

GTX-AR33TR
ΤΙΜΗ 109.000

GTX-AR33TW
ΤΙΜΗ 109.000

ΜΕ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΗ:

ZOZEΦ ΑΘΗΝΑ: Χαρ. Τρικούπη 83 - Τηλ. 3641520
ZOZEΦ ΠΕΙΡΑΙΑ: Ζωσιμαδών 20-22 - Τηλ. 4170151

★ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ★

... και στο δίσκο υπάρχουν επιλεγμένες που ωθείς την κιθάρα σου όρια, το παίξιμό σου σε γενικές γραμμές είναι λιγότερο μακροπρόθεσμο απ' ό,τι παλιότερα. Είναι κι αυτό κάτι που αποκόμισες παίζοντας με μορφές, όπως ο Albert King και ο Albert Collins, από προηγούμενο LP και στην πιο πρόσφατη περιοδεία σου;

G.M.: "Όπωςδήποτε, έμαθα πολλά από τους δυο τους. Αρχικά να καταλαβαίνω τη σημασία που να βάζεις λιγότερες νότες σε ένα σόλο, να γίνεσαι λίγο πιο ήπιος, ώστε μετά να χρησιμοποιείς τις εξάρσεις για να πετύχεις μια πιο αληθινή συναισθηματική φόρτιση. Εννοώ ότι στο καινούριο άλμπουμ είναι φορές που αφήνω τον ήχο της κιθάρας να αφήσει τελείως πριν επιστρέψει με μια έκρηξη, και αυτό είναι κάτι που το έμαθα βλέποντας αυτούς τύπους να παίζουν. Υπάρχει φυσικά πολλή ακόμη ενέργεια στο παίξιμό μου, και ιδίως όπως θα βγαίνουμε live θα παίρνουμε φωτιά όπως πάντα, γιατί θεωρούμε φαινόμαστε να παίζεις κομμάτια όπως το "Oh Pretty Woman" ή το "Crazy Day in Hell" απ' τον καινού-

ριο δίσκο, χωρίς κάποιο βαθμό επιθετικότητας. Αυτή τη φορά όμως πραγματικά νιώθω ότι έχω το πλεονέκτημα να γνωρίζω πώς να συγκρατούμαι λίγο περισσότερο, και αυτό είναι νομίζω κάτι που δίνει στο παίξιμό μου έναν αέρα μεγαλύτερης ωριμότητας."

- Ετσι λοιπόν μετά από μια καριέρα που θυμίζει χαμελαινόντα, είναι αυτό το ύφος στο οποίο θα παραμείνει ο Gary Moore για ένα διάστημα;

G.M.: "Απόλυτα! Όταν πρωτοξεκίνησα αυτόν τον επαναπροσδιορισμό της πορείας μου μέσα από τα blues, το έκανα μόνο για την προσωπική μου ικανοποίηση. Αν τώρα πουλούσε και μερικούς δίσκους, θα ήταν καθαρά μια επιπλέον ευχαρίστηση. Όμως, όταν έγινε τόσο πλατιά αποδεκτό απ' τον κόσμο, με γέμισε με την αυτοπεποίθηση που χρειαζόμουν για να συνεχίσω προς αυτήν την κατεύθυνση. Νομίζω ότι χωρίς ενδοιασμούς μπορεί να πει κανείς "ότι γύρισα σπίτι", βρίσκομαι εκεί όπου πραγματικά ανήκω!"

Προσαρμογή:
Χάρης Κουνουπας